

3. Crystal D. English as a Global Language. Cambridge: Cambridge University Press, 2003. 229 p.
4. Crystal D. The Stories of English. London: Penguin, 2005. 592 p.
5. New technologies in English. URL: <https://p12.com.ua/journal/view/anglijskoyu-pro-chaj-smaki-vidi-fakti-ta-citati>
6. Smith N. The Pub: A Place of Belonging in English 3Culture. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/14733285.2021.2013442>

Напрям 2. *Проблеми і перспективи сучасної лінгвістики.*

Валентина Кулакевич

здобувачка вищої освіти 2 року навчання за другим (магістерським) рівнем історико-філологічного факультету ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», м. Рівне

Науковий керівник к.ф.н. доц.Н.Г.Нісаноглу

ФІЛОСОФСЬКІ ЗАСАДИ РОЗБІЖНОСТІ ЯК ЛІНГВІСТИЧНОГО ФЕНОМЕНА

Світ стикається з такими складними глобальними викликами як зміна клімату, дефіцит природних ресурсів, економічна нерівність, поширення ризиків для здоров'я тощо. Розв'язання цих проблем вимагає різноманітних точок зору та інноваційних рішень, які часто виникають через конструктивні розбіжності. Явище розбіжності різновекторне і присутнє майже в усіх сферах життєдіяльності сучасної людини, що зумовлює актуальність цієї розвідки.

З метою адекватного розуміння розбіжності як лінгвістичного феномена вважаємо за доцільне огляд філософських напрацювань, що забезпечить виявлення його природи. Поняття «розбіжність» досліджувалося багатьма зарубіжними та вітчизняними мислителями у різних галузях науки, зокрема, у філософії. В історії філософської думки витoki вивчення розбіжності сягають стародавнього світу. До прикладу, у своїй праці «Держава» Платон описував

інакодумство й незгоду в контексті ідеальної держави. Мислитель розглядав розбіжність як важливу складову в сприянні індивідам аналізувати своє життя по відношенню до інших, а також як колективну здатність до публічних міркувань[2].

Значущим внеском у дослідження розбіжності та інакомислення є праці таких філософів як Дж.С. Мілл, Ю. Хабермас, Ж.-Ф. Ліотар. Дж. С. Мілл наголошував на важливості свободи думки. З його точки зору, першочерговим завданням суспільства є питання примирення й поєднання суперечностей [4]. У подоланні розбіжностей у соціумі та встановленні взаєморозуміння Ю. Хабермас вбачає стратегію, спрямовану на досягнення консенсусу [3]. На противагу цьому твердженню, Ж.-Ф.Ліотар вважає, що постсучасне знання не є орієнтованим на досягнення консенсусу, визначаючи його «сумнівною цінністю», а розбіжності надається позитивна оцінка [1, с. 36].

Підсумовуючи викладене, можна зробити висновок про те, що явище розбіжності займає одне з центральних місць у філософському доробку. Виявлення його суспільної природи і властивості взаємовідносин між людьми забезпечує формування засад для коректного вивчення розбіжності як лінгвістичного феномена.

Список використаної літератури

1. Ліотар Ж.-Ф. Ситуація постмодерну. *Філософська і соціологічна думка*. 1995. № 5-6. С. 15-38.
2. Платон. Держава. Київ: Основи, 2000. 355 с.
3. Habermas J. The Theory of Communicative Action: in 2 vol. Vol. 1: Reason and the Rationalization of Society. Cambridge: Polity Press, 2004. 381 p.
4. Mill J. S. Introductory. On Liberty. London: Longman, Green, Longman, Roberts & Green, 1864. P. 7-30.